

En Søndag Formiddag i Begyndelsen af April, en Foraarsdag med stille Vejr og høj Himmel, sad Per udenfor Restavrationen paa Langelinje og betragtede den ustanseligt forbidragende Strøm af pyntede Spaserende, der efter Kirke- og Frokosttid var kommen ud for at nyde Solen og den friske Saltvandsluft. Hans Udseende havde forandret sig kendeligt i Løbet af den sidste Maaned. Han var bleven næsten mager (hvad der iøvrigt ikke misklædte ham), og det lille mørke Fipskæg, han samtidigt havde lagt sig til i den bestemte Hensigt at gøre sig ældre af Udseende, havde ligeledes bidraget til at meddele hans Skikkelse noget vist standsmæssigt og »interessant«. Ikke heller Ansigtsudtrykket var længer det gamle sorgløse og lidt forsorne. Som han sad dér med den ene Albue oppe paa Stoleryggen og under rynkede Bryn stirrede ud paa de Forbispaserende, var det ikke let at tage fejl af hans Sindsstemning. Man saa' straks, at han var en